

gender som f. Eks. Forsvarssagen, hvor noget aldeles bestemt maa virkeliggøres; og dersom det ikke sker, er Halvdelen værre end ingenting. Den Behandling, som Grænsesagen og Forsvarssagen har faaet af Regeringen, af Folketinget og af den danske Presse — Folkets ypperste Organer for Meddelelse til Omverdenen —, og det saa umiddelbart efter, at vi igennem stor Krig med Tyskland uden egen Fortjeneste har vundet det tabte Land tilbage, er for mig et beskæmmende Vidnesbyrd om, at vi i Virkeligheden er lidet værdige til at beholde det og rimeligvis ogsaa paa givne Foranledning ved første Lejlighed gladelig vil tiltræde nye statslige Tilbagetog. Den danske ligelige Neutralitetspolitik, som den praktiseres af det nationale Genrejsningsministerium, har hidtil navnlig betydet udenrigspolitisk Isolation, nationalpolitisk Koncession og militærpolitisk Abdikation. Dette kaldes Realitetspolitik i Modsætning til den Æventyrpolitik, som knytter forstaaende og formaende Forbindelser for Firmaet Danmark, som øger vor nationale Arvelod, og som om fornødent haandhæver Landets Ret med væbnet Folkemagt.

Vor Holdning i Forsvarssagen, to Aar efter Genforeningsdagen paa Dybbøl, viser nu for hele Europa, at det ærede Medlem Hr. Schmidt havde Ret, da han forleden Dag paa et politisk Møde i Slesvig karakteriserede det danske Folk som „et mægtigt mægtigt Folk“. Hvis i 1922 det konservative Folkeparti og Venstregeringen indgaar et Forsvarsforlig, om hvilket enhver dansk eller fremmed Politiker, enhver militærsagkyndig maa sige, at det er dikteret mere af indre, vælgerpolitiske Hensyn end af stats- og udenrigspolitiske Hensyn, har Partiet ikke blot tilføjet sig selv et Nederlag, som det ikke let vil forvinde, men tillige — hvad der er væsentligere — begaaet en crimen læsæ nationis, som det af Historiens Domstol vil blive stævnet til Ansvar for.

Jeg tror ikke, at det konservative Folkeparti hverken af saglige, politiske eller personlige Grunde behøver at frygte det nuværende Ministeriums Regeringstræthed! — Saa længe vort Land har haft en fri Forfatning, har der ikke været mere end et ganske enkelt Eksempel paa, at en dansk Regering har foretrukket sin parlamentariske Gaa-Ret for sin formentlige politiske Sidde-Pligt. Tilbøjeligheden til en parlamentarisk Abdikation fra den nuværende Regerings Side er sikkert ringe i Sammenligning med den politiske Ansvarsbevidsthed, der binder den til Ministerbænken.

Martin Hansen: Det ærede Medlem, som nys forlod Talerstolen, syntes at være misfornøjet med alt og alle, det skal jeg ikke beskæftige mig med, derimod ønsker jeg at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af de Betragtninger, der i de sidste Dage har været gjort angaaende hele vor finansielle Status. Det er ganske naturligt, at man dvæler ved de to sidste Finansaar, naar man vil bedømme, hvordan det vil stille sig med Balancen i indeværende Finansaar. Naar det ærede Medlem Hr. Hauge fremsætter den Betragtning, at de to sidste Finansaar har givet et Underskud paa 511 Mill. Kr., glemmer han at tage i Betragtning, at der ikke er et eneste Medlem i dette høje Ting, der nogen Sinde har tænkt sig Muligheden af, at Genforeningsomkostningerne skulde afholdes af Aarets Indtægter, de maa holdes udenfor. Det ærede Medlem Hr. Rode fremkom med en Opgørelse, som skulde vise, at selv om man holdt Genforeningsomkostningerne udenfor, var der i de to sidste Finansaar brugt lige saa meget, som den radikale Regering havde brugt 1918—19 og 1919—20, og det mærkelige var endda, som det ærede Medlem sagde: trods den mægtige Nedgang, der havde været paa alle Omraader.

Dette maa aabenbart være en Misforstaaelse eller en Fortalelse af det ærede Medlem, thi der har netop, siden den radikale Regering gik af, været den største Dyrtid, idet vi i 1918—19 overhovedet slet ikke havde Lønningsloven, og 1919—20 havde den kun virket halvt, medens den i 1920—21 og i det sidst forløbne Finansaar har virket med hele sin Tyngde. Dertil kommer endvidere, at man ved Lønningsloven af 1919 til det Lønniveau, man den Gang fastslog, føjede et Dyrtidstillæg for gifte Tjenestemænd paa 702 Kr., hvilket siden gik op til 1 134 Kr., altsaa en Forhøjelse af det oprindelige Dyrtidstillæg paa noget over 400 Kr. Jeg tror derfor, at man er berettiget til at sige, at hele den Merudgift, som Lønningsloven kommer til at virke med, sikkert overstiger 100 Mill. Kr. sammenlignet med, hvad Udgiften var før Lønningslovenes Vedtagelse. Det er dog en Post, man maa regne med, naar man skal bedømme hele den finansielle Situation og de Udgifter, der har været, ekstraordinært om man vil, i de to sidste Finansaar.

Naar Statsregnskabet for 1920—21 viser, at Statens Aktiver har givet et Underskud paa 71—72 Mill. Kr., spiller Lønningslovene den allerstørste Rolle, en langt større Rolle end Kulindkøbene i det Aar, ja, de